בעל שם טוב על התורה — שלח

ויעלו בנגב ויבא עד חברון. פירש רש"י שכלב הלך ונשתטח על קברי אבות ע"ש, ובדורות האחרונים, כשלומדים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים, שהדבר ההוא הוא חיות ומוחין שלו, והאדם הלומד ומדבר דבריו, מדבק ומכניס חיות ומוחין שלו לתוך הדיבורים, ונקרא אתדבקות רוחא ברוחא, ולכך מחיה אותו, שמכניס החיות בהדברים, שלכך אמרו (יבמות דצ"ז ע"א) שפתותיו דובבות בקבר, ואפשר לומר כי זהו בחינת השתטחות על קברי צדיקים, כי דיבורי הצדיק שם הוא קבור וטמון החיות שלו כאמור, וזה הלומד, בהכנסו עם החיות ומוחין שלו לתוך החיות ומוחין של הצדיק שטמן בדבריו, נקרא אתדבקות רוחא ברוחא, ושפתותיו דובבות בקבר, כנודע זה מדברי הבעל שם טוב נשמתו בגנזי מרומים, ונקרא בחינה זו השתטחות על קברי הצדיקים שהן דבריהם שלומד ומזכיר היום הלומד ולכך מחיה מוחין של אותו הצדיק והבן:(ס' מאור עינים בריש לקוטי מס' שבת).

ויהושע בן נון וכלב בן יפונה חיו מן האנשים ההם וגו', דשמעתי שיקשר החיות שלו עם חיות הרשעים, וכאשר הרשעים אינם רוצים להתחבר עמו אז נשאר החיות שלו אצל הצדיק, וזהו שאמר חיו מן האנשים וכו':(בן פורת יוסף לפ' ויצא דנ"ג ע"ג).

ושעיר עזים אחד לחטת. מה שחסר כאן אות א' בתבת לחטת בחטאת דע"ז מבואר לקמן פ' וילך בהגה ד' ע"ש:

ועשו להם ציצית וגו'. אותן הקשרים שעושין בציצית בסוף כל חוט וחוט, אמר [הרר"פ מקאריץ ז"ל] בשם הבעש"ט זצ"ל, שלא לעשות הקשרים הנ"ל ביום עשיית הציצית, אך ביום שלאחריו, כדי לחוש לדברי המגן אברהם (סי' י"א ס"ק כ"ג) שלא יהיה כמוסיף על הקשרים וכו':(מדרש פינחס ד"ל ע"א אות י"ג).

סיפר אא"ז ז"ל על הבעל שם טוב זי"ע, שהציצית שלו היה להם נפש וחיות ממש, אשר היו יכולים לנענע את עצמם בלי נענוע הגוף, כי על ידי קדושת עשיית המצוה המשיך להם נפש וחיות וכו': (דברי שלום פ' תבא).

כשמניח את הטלית יראה את התכלת, פי' שתפול עליו יראה:(צוואת הריב"ש ד"ג ע"ב).

סליק פרשת שלח בס"ד